

Anul 66

Seria II

Nr. 837

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Joi

9 ianuarie 1964

8 pagini

15 bani

PREOCUPĂRI ACTUALE ÎN G. A. C. ȘI LA CĂMINUL CULTURAL

Acum, la început de an, în viața gospodăriilor colective are loc un eveniment de mare însemnătate. Întruniți în adunări generale, colectivii vor analiza gospodărește modul cum s-a muncit în fiecare sector, vor aproxima, ținând seama de posibilitățile reale, de specificul locului și de priceperea oamenilor, cât și cum va arăta rodul pământului în acest an și vor dezbate măsurile luate pentru sporirea continuă a recoltelor, dezvoltarea sectorului zootehnic și a altor ramuri de producție.

Experiența acumulată de-a lungul anilor a demonstrat că un plan de producție și financiar judicios întocmit asigură dezvoltarea armonioasă a gospodăriei colective.

Merită apreciat, de pildă, spiritul de bună gospodărire, chibzuința colectivștilor din Cristian, regiunea Brașov, care au pășit în acest an înscriind la rubrica fond de bază peste 6 400 000 lei. Colectivștii nu dispun decît de 1 152 hectare teren, dar sînt stăpîni pe un puternic sector zootehnic, și-au dezvoltat legumicultura, folosesc cele mai bune soiuri de plante, cele mai noi recomandări ale științei agricole și muncesc cu hărnicie.

Tot ca urmare a chibzuinței cu care și-au întocmit an de an planurile de producție, colectivștii din Grinduri, regiunea București, aflîndu-se în plină zonă cerealiară, s-au orientat înspre sporirea numărului de animale și îndeosebi a porcinelor. Drept rezultat, în 1963 gospodăria dispunea de 600 taurine, 4 300 ovine, aproape 2 000 de porci și peste 12 000 păsări. Succese însemnate s-au obținut în privința valorificării terenurilor aflate pe dealuri și prăvălituri. Colectivștii au săpat în ele terase, le-au nivelat, au sădit pomi și viță de vie. Urmind îndemnul comuniștilor privind folosirea tuturor rezervelor locale, sute de gospodării colective au redat agriculturii, în cursul anului trecut zeci de mii de hectare teren neproductiv sau slab productiv de pe coaste și ripi sau care se aflau în calea apelor. Recent, la Pietroasele, raionul Mizil, a avut loc o seară de calcul pe tema valorificării terenurilor erodate de coastă. Cît de eficientă este o asemenea acțiune o dovedesc dezbaterile ce au avut loc în cadrul cărora s-au făcut numeroase propuneri pentru anul în curs.

Dar chiar terenurile productive dispun încă de mari rezerve în ce privește producțiile pe care le pot da. Valorificarea acestor rezerve depinde în primul rînd de activitatea creatoare a oamenilor, de folosirea tuturor cunoștințelor acumulate la cursurile agrozootehnice, la conferințele ținute în cadrul căminelor culturale, la cercurile de citit, la seriile de calcul sau de întrebări și răspunsuri sau în schimburile de experiență. Metodele înaintate de muncă cuprind mase tot mai largi de colectivștii tocmai datorită acțiunilor de popularizare, la care căminele culturale își aduc o însemnată contribuție prin multiple forme de activitate.

Indicatorii de plan prevăzuți pe acest an sînt rezultatul unei analize temeinice a activității economice din anul care a trecut, a propunerilor făcute de membrii consiliilor de conducere ale gospodăriilor și de către colectivștii care activează fie în cîmp fie la fermele de animale sau în sectorul legumicol. O dată adoptat de către adunarea generală, planul de producție și financiar este larg popularizat în brigăzi și echipe, acțiune la care participă cu mijloacele ce-i stau la îndemînă întreg activul cultural din comună. Merită subliniată aici inițiativa luată de către colectivul de creație al brigăzii artistice de agitație din Cindești, regiunea Galați, care a introdus în programul brigăzii popularizarea cifrelor prevăzute în planul de producție al gospodăriei colective.

Ne aflăm în primele zile ale anului nou, în plină

Inginerul agronom D. Brebenel, vicepreședinte al Consiliului Agricol raional Teleajen, în mijlocul colectivștilor din Sîngeru, cărora le dă îndrumări cu privire la repartizarea loturilor de muncă pe brigăzi și echipe.

iarnă, perioadă în care activitatea cultural-educativă este mai intensă și îmbracă formele specifice sezonului. Măsurile adoptate de către colectivștii pentru sporirea producției agricole, dezvoltarea șeptelului de animale proprietate obștească pentru întărirea economico-organizatorică a gospodăriei colective pun la îndemina activștilor culturali un bogat material factual, o minunată sursă de inspirație pentru noi și eficiente manifestări culturale care să sprijine direct îndeplinirea obiectivelor prevăzute în planul de producție și financiar pe acest an. Ținînd seama de condițiile specifice, colectivștii și-au prevăzut în planul de producție măsuri pentru sporirea numărului de animale, introducerea de noi soiuri, mai productive, de plante, lărgirea suprafețelor destinate legumiculturii, pomiculturii și viticulturii. Totodată s-a prevăzut, ca o sarcină de prim ordin, aplicarea în toate sectoarele de muncă a complexului de măsuri agrotehnice care să ducă la realizarea unor producții agricole sporite. Axate pe problemele economice curente, acțiunile cultural-educative pot da răspuns la multiplele probleme ce interesează pe fiecare colectivist. Deosebit de eficiente s-au dovedit seriile de calcul, de întrebări și răspunsuri în care se demonstrează în cifre însemnătatea folosirii cu chibzuință a pământului, a fertilizării lui, importanța sporirii numărului de animale și a dezvoltării unor sectoare de producție în funcție de posibilitățile existente. Introducerea și răspîndirea a tot ce este nou și înaintat în agricultură, a experienței gospodăriilor fruntașe din raion, regiune și din alte părți ale țării au un rol deosebit de important. Cu prijelul discuțiilor organizate la căminul cultural colectivștii au posibilitatea să facă comparații între cele arătate și propriile lor realizări, îmbogățindu-și și pe această cale cunoștințele.

Eficiența activității cultural-educative va fi cu atît mai mare cu cît, indiferent de forma pe care o îmbracă, este ancorată în problemele cele mai esențiale și contribuie la rezolvarea problemelor ce stau în fața gospodăriilor colective.

DIN SUMAR:

Festivalul filmului la sate
în regiunea București

pagina a 2-a

Un maestru al prelucrării
folclorului: D. G. KIRIAC

pagina a 2-a

Instantanee argeșene

pagina a 3-a

Pină la ridicarea cortinei

pagina 4-5

Cunoștințe folositoare:

Viața în mările și oceanele
lumii

pagina a 6-a

Într-un sat spaniol

pagina a 7-a

ASPECTE DIN PRIMA ETAPĂ

180 de unități cinematografice sătești din 8 raioane ale regiunii București au participat la prima etapă a Festivalului filmului prezentând în fața a zeci de mii de spectatori cele mai reușite pelicule artistice și documentare apărute în ultima vreme. Constatând că față de 227 000 de spectatori, citi fuseseră prevăzuți ca participanți la manifestările din cadrul Festivalului, au participat 268 000, ne putem da seama de interesul de care s-a bucurat această sărbătoare a filmului printre colectivitățile din raioanele respective.

De la bun început trebuie remarcat că desfășurarea primei etape a Festivalului a însemnat nu numai o creștere numerică ci și calitativă față de perioada corespunzătoare a anului trecut. O popularizare susținută a filmelor, o verificare prealabilă minuțioasă a aparatului, au creat premisele pentru succesul Festivalului. Dar numai acestea n-ar fi fost suficiente. Un factor esențial în reușita primei etape a Festivalului, în regiunea București, — și care a dus implicit și la creșterea numărului de spectatori — au fost manifestările interesante, pline de conținut organizate cu prilejul rulării filmelor programate. Tocmai în acele comune unde activitățile culturale nu s-au mulțumit ca în anii trecuți numai cu deschideri festive, ci au organizat și alte manifestări pe parcursul desfășurării Festivalului, rezultatele au fost cele mai bune. Iar exemplul negativ al raionului Titu (asupra căruia vom mai reveni) unde planul n-a fost îndeplinit tocmai datorită lipsei de preocupare în organizarea manifestărilor din cadrul Festivalului e de asemenea edificator.

Comune ca Roșei (Călărași), Căzănești, Poiana (Slobozia), Chiselet (Oltenița), Făcăieni, Ștefan cel Mare (Fetești), sînt numai cîteva din lungă listă a celor cu cinematografe sătești care s-au remarcat în prima etapă a Festivalului. Trebuie amintite și expoziția și standul de cărți, programele artistice și conferințele de la Amara (Slobozia) sau Spanțov (Oltenița) etc. Un loc fruntaș printre unitățile din raionul Călărași și-a cucerit repede și cinematograful de curînd înființat în satul Bogdănița. Aici s-a introdus sistemul abonamentelor și toți localnicii au devenit adevărați prieteni ai filmului. Iată un exemplu ce ar putea fi urmat și de alte unități din raion. (De pildă, în Independența, comună mare dar care are un număr mai redus de spectatori decît propriul său cătun Potcoava).

Spectatorii au avut prilejul să urmărească pe ecranele Festivalului un mare număr de filme artistice, cu un bogat conținut educativ. Paralel cu acestea au fost prezentate filme documentare pe teme politice și agrozootehnice. De un deosebit succes s-au bucurat filmele „Lupeni 29” și „Codin” cu care s-au organizat spectacole festive. La numai patru unități din raionul Oltenița (Spanțov, Frunzănești, Oltenița sat și Ulmeni), filmul „Lupeni 29” și manifestările prilejuite de rulare sa au atras

în sălile de spectacol peste 6 000 de colectiviști. Cit privește documentarele agrozootehnice acestea au fost de mare folos în special cursanților de la învățămîntul agrozootehnic. De altfel s-au și organizat spectacole speciale pentru cursanți, raionul Oltenița dovedindu-se printre cele cu preocupare deosebită în această direcție. (S-au organizat 34 de asemenea vizionări la unitățile cinematografice din Chirnoși, Vărăști, Radovan, Căscioarele, cu participarea a peste 5 000 de cursanți).

Nu vom mai stărui asupra aspectelor pozitive care așa cum arătam de la început au o pondere mai serioasă decît oricînd în desfășurarea actualului Festival în regiunea București. Semnalarea greutăților ivite în diferite comune sau a lipsurilor existente poate fi folositoare atît pentru unitățile angrenate în prezent în etapa a II-a cit și pentru remedierea lor acolo unde s-au observat, chiar dacă Festivalul s-a terminat.

În multe localități din mai toate raioanele, sălile în care au rulat filmele au fost insuficient încălzite. De aceea considerăm să sfaturile populare comunale trebuie să privească cu mai multă atenție această problemă.

Manifestările Festivalului nu s-au desfășurat totdeauna în localurile unde își duce activitatea căminul cultural, ci, în unele comune, în diferite alte locuri improvizate. La Potcoava, de pildă, filmele au rulat într-un salon mărginaș deși căminul cultural stătea ornat și deseori nefolosit. Aceeași stare de lucru a fost și la Plătărești (Oltenița) unde manifestările căminului cultural se desfășoară la școală, în timp ce filmele au rulat într-o magazie. (De aici și cifra de spectatori „realizată” — 300).

Numărul suspendărilor de spectacole a scăzut sensibil. Totuși cazuri ca la Maltezi (Fetești) unde buna desfășurare a Festivalului a fost stingherită de balurile ce au avut loc sîmbăta sau duminica la cămin, sînt de nepermis. Nu pot fi scuzate nici suspendările de spectacole din comunele Ciulnița, Mărculești (Slobozia) sau Roșei — Călărași (cinematograful fruntaș de altfel) motivate numai în parte prin organizarea, în acele zile, a diferite adunări. Printr-o mai atentă conlucrare a tuturor organelor locale se putea ajunge la o soluție care să nu stingherească desfășurarea Festivalului și pe spectatorii săi.

Un fenomen care s-a manifestat în mai multe comune a fost slaba activitate ajutoare în Festival a activiștilor culturali. Or, numai directorul de

Mai sînt cîteva momente pînă la începerea filmului. Operatorul Ion Băjan de la căminul cultural din Ungheni, regiunea Argeș face o ultimă revizie aparatului de proiectie.

cămin și operatorul, oricît de inimoși ar fi, nu pot ajunge la aceleași rezultate care s-ar fi obținut prin antrenarea unui larg activ obștesc în jurul cinematografului sătesc. Acesta este de altfel și scopul misiilor comunale create cu ocazia Festivalului. Cazul comunei Crivăț care a realizat în Festival 328 de spectatori (atîția citi puteau veni în mod normal la o singură reprezentație) și unde mulți membri din comisia comunală nici nu știau că sînt angrenați în Festival, este edificator. Lipsă de preocupare au dovedit și organele locale din Smirna (unde deseori erau mai mulți spectatori la televizor de cit la film), Scinteia, Grivița (Slobozia) Vlădeni, Hagieni (Fetești).

În prezent în alte raioane din regiune ca și din întreaga țară este în curs de desfășurare etapa a II-a a Festivalului. Pentru ca rezultatele acesteia să fie superioare celor din prima etapă, e necesară o cit mai serioasă mobilizare a tuturor activiștilor culturali în munca cu filmul. Deschiderile festive organizate duminica trecută la Blejești, Deparați, Olteni (Videle) Sărățeni, Malu (Urziceni) etc., sălile pline și manifestările variate dovedesc interesul mereu crescînd al sătenilor pentru acțiunile din acest tradițional Festival, care își cucerește pe an ce trece un loc tot mai important în viața culturală a satelor noastre.

VLADIMIR PANĂ

File de calendar

UN MAESTRU AL PRELUCRĂRII FOLCLORULUI: D. G. KIRIAC

Săptămîna trecută, un public entuziast, care a umplut sala mică a Palatului R.P.R. pînă la refuz, a trăit emoția de odinioară cînd omul modest, cu ochii blînzi, dar cu gestul energic, dădea glas societății „Carmen” prin vestitul motto intitulat „Să cîntăm doina străbună”. De data aceasta, chemarea maestrului D. G. Kiriac a fost purtată cu mindrie de corul Ansamblului folcloric „Perinița” al Sfatului popular al Capitalei condus de vechiul „carmenist”, dirijorul Ștefan Mureșianu.

O seară întreagă, un concert clădit exclusiv pe lucrările marelui compozitor, a consemnat scurgerea a peste un sfert de veac de la moartea lui D. G. Kiriac. Cită prospețime, cită măiestrie de înveșmîntare vocală a neprețuitei comori folclorice! Soliști, coriști și dirijor au susținut un examen public rare ori întîlnit în sălile noastre de concert: un program de două ore interpretat fără partituri. Dăruirea tuturor s-a îmbinat cu mișcarea și respectul artistic față de moștenirea creatoare a înaintașului muzicii noastre. Cuvîntul introductiv al compozitorului Ion Chirescu a stabilit o caldă atmosferă spirituală în rîndurile auditorilor care s-a menținut la o tensiune capabilă să stimuleze pe interpreții de pe scenă.

De la dramaticul „Cîntă cucui, se toleşte” pînă la gingașul poem miniatur

ral „Mama”, de la tabloul de un realism zguduitor al „Morarului” pînă la genialul — cum l-a apreciat George

Enescu — cor „Am umblat pădurile”, de la bijuteriile muzicale ce ni-l vor aduce mereu în minte pe George Folescu („Pe cărare sub un brad” și „Foaie verde lămîișă”) pînă la imaginea puternică a imnului devenit azi

semnal al pauzei postului de radio-București („Cîntăm libertatea”) creația lui D. G. Kiriac ne-a însuflețit, ne-a înălțat. E atîta limbă muzicală românească în tot ce a zămislit acest compozitor încît nu cred să existe formație corală amatoare și profesionistă care să nu-i îndrăgească partiturile de la prima silabă.

Născut la 6 martie 1866 în București D. G. Kiriac și-a făcut studiile la Conservatorul de muzică din Capitală și la Schola Cantorum din Paris. A înființat în 1901 societatea corală „Carmen”, a condus clasa de teorie și solfegii a Conservatorului, a luptat pentru fondarea „Societății Compozitorilor Romîni” (1920) și a inițiat — alături de C. Brăiloiu — Arhiva fonogramică de folclor. A semnat cronici muzicale, a cules cîntece populare, a scris piese pentru copii folosite pînă azi în învățămîntul elementar și mediu — într-un cuvînt a făcut de toate pentru triumful muzicii românești. Opera sa muzicală nu e vastă, dar are durabilitate grațitului. Și aceasta, fiindcă — așa cum îi scria lui Ion Chirescu — „tot ce am făcut, am făcut din drag pentru poporul la care am ținut”.

VIOREL COSMA

BIBLIOTECA NOASTRĂ

De astă dată, ne-am adresat unor colectiviști și activiști culturali din comuna Smeeni, raionul Buzău, invitîndu-i să-și spună părerea despre munca bibliotecii comunale.

Alexandru Neacșu, colectivist: Pentru mine care sînt cursant la învățămîntul agrotehnic, anul II, biblioteca constituie un ajutor prețios. Lectorul ne recomandă, de fiecare dată, cărți legate de tema predată. După terminarea lecției, bibliotecara vine chiar în sala unde se țin cursurile, aducînd cu ea cărțile recomandate de inginer. De obicei sosește cu brațele încărcate și pleacă cu miinile în buzunare. Este o dovadă că momentul și locul de difuzare a cărților agrotehnice a fost bine ales.

Țin mîntre că iarna trecută, la biblioteca noastră a avut loc un concurs cu cursanții în legătură cu cărțile de specialitate. Deoarece s-a bucurat de succes și ne-a oferit un bun prilej să ne verificăm cunoștințele, propun să se mai organizeze și acum asemenea concursuri.

Alecu Filip, colectivist: Eu aș vrea să spun cîteva cuvinte în legătură cu felul în care se face popularizarea cărților. Există aici la bibliotecă o vitrină spre care ne îndreptăm pașii de cum intrăm. În ea sînt expuse cărțile venite de curînd la bibliotecă. În felul acesta sîntem informați asupra ultimelor noutăți literare. Dar nu este singura cale. La sediul colectivei și la sectorul zootehnic sînt afișate liste de cărți noi.

Ioana Bunea, învățătoare: Ar fi bine dacă această listă ar cuprinde nu numai o simplă însiruire a cărților, ci și scurte rezumate care să pună cititorului cel puțin tematica pe care o abordează. Și acum voi să motivez propunerea făcută la cadrul cercului de citit de care răspund colectivității și exprimă adesea dorința de a se lectura fragmente din cărți de literatură sau din broșuri cu caracter agrozootehnic. Dacă ei ar cunoaște cit de cit cuprinsul cărților — citînd prezentările — atunci ar putea să-și manifeste preferințele în mod mai concret.

Filoteia Horneț, învățătoare: Într-adevăr este necesar să-i întrebăm pe colectiviști din ce cărți și broșuri doresc să le citim în cadrul cercurilor, mai ales că am impresia că la ora actuală împărțirea cărților pentru a fi lecturate se face în mod mecanic, fără a se ține seama de specificul fiecărui cerc în parte. De pildă, eu am citit de curînd dintr-o broșură despre legătura dintre școală și familie. Dar cercul de care răspund este frecventat în majoritate de tineri. Pentru ei, broșura respectivă nu prezintă un interes deosebit.

Reiese limpede concluzia că trebuie să ne aplecăm urechea la cerințele cititorilor pentru a spori eficiența cercurilor.

Tinca Constantin, colectivist: Eu lucrez în brigada a V-a de cîmp și vreau să spun că pentru noi, cei ce muncim la cultura mare, biblioteca a organizat prea puține manifestări. S-au făcut seri literare, consfătuiri cu cititorii, prezentări de cărți și recenzii, dar majoritatea tratau probleme specifice îngrijitorilor de animale. Fără îndoială că s-a procedat bine dacă ne gîndim că sectorul zootehnic ocupă un loc însemnat în gospodăria noastră colectivă. Cred totuși că tovarășa bibliotecară ar trebui să organizeze manifestări și pe marginea cărților sau broșurilor care se referă la cultura mare, la sporirea producției la hectar.

Ana Neacșu, bibliotecară: Din cele discutate aici am tras multe învățăminte privind îmbunătățirea atît a muncii de popularizare a cărții cit și a conținutului manifestărilor de masă.

De curînd a început la noi în comună o întrecere între brigăzile gospodăriei colective, întrecere care are ca punct principal lectura. Biblioteca se va îngriji de buna desfășurare a acestei întreceri în așa fel încît ea să nu se transforme într-o simplă goană pentru citirea unui număr cit mai mare de volume, ci în același timp să contribuie în mod efectiv la însușirea și aprofundarea cunoștințelor căpătate prin lectură.

A. CROITORU

ult conferințe despre avutul
at din palme cind e vorba de
socialistă a colectiviztilor și,
porumbul. Iată cum răbufnesc
rămășițele vechii mentalități
iste!

ă drumul nu i s-a părut atit
Parcă se înțepenisera roțile în
sini caii nu mai voiau să

ă ajungă mai repede la colec-
același timp ar fi vrut ca dru-
nă cit lumea, numai să nu fie
și ciocnească privirile de pri-
Aurel.

întră în curte, lângă pătule și
escărcarea. Lucră tot într-o
spatele spre împunsătura din
ilalt. Mai era de făcut ultimul
Pentru azi era de-ajuns.

se ținea la marginea satului,
să se furișeze pe ulițe. Iși făcu
pe la birouri. Se suci, se în-
dădu de președinte. Fără să-i
e, fără să-i mai lămurească ce
i spuse:

ce zic eu? Pină ne întoarcem
pregătește vreo doi saci cu
mai scutură porumb și în că-

hă seamă, președintele e om
n lume, a văzut și cunoaște
mai ales își cunoaște oamenii.
nu pune nici o întrebare. El
numai, și ca să nu fie nevoie
de prisos, îi pune mîna pe
semn de înțelegere.

nit, ușurat, Velicu o pornește
cărui, cătind cu ochii după
care primul se aprinde seara

TANIA LOVINESCU

ătrage, îmi place
reabă.

in Copaciu a fost re-
ucere al gospodăriei.
. A adus cu el o do-
tune fierbinte pentru
. S-a apropiat de cei-
tagiu mai îndelungat
. Nu s-a sfiit să facă
n șir, îi descosea, îi
ucru, ca să pătrundă
. Aici la grajduri, ca
la îndemnul ingine-
de specialitate și no-
t ce i se părea impo-
seă de la nici o lecție
punea întrebări cind
arăta foarte activ la
rezultatele acestei pa-
aște și pătrunde n-au
e 20 de luni de zile,
o producție mult mai
ă pe gospodărie. Inșă
Leontin Copaciu abia
u în gospodărie vreo
ingrijitorii și despre
la niciodată lapte mai

parere. Spre surprin-
erului să-i dea lui în
-a avut nimeni nimic
umeri oarecum nedu-
ontin renunță la lotul

PÎNĂ LA RIDICAREA CORTINEI

Era într-o duminică de toamnă, pe
vremea culesului. Pe scena căminu-
lui cultural din Ceica, doisprezece
tineri, băieți și fete cu obrazii îmbujorați,
cintau ultima strofă dintr-un program de
brigadă. Iși luau rămas bun pină la un
nou spectacol, de la o sală plină de oa-
meni care îi aplaudă:

*„Zis-am astăzi către tine, către tine
Și de rele și de bine, mări vecine, măi
Vrem ca-n rîndul care vine
Să cîntăm numai de bine măi vecine, măi”*

Peste cîteva săptămîni, pe scena căminu-
lui din Ceica s-a ridicat din nou cortina.
Aceeasi brigadă, aceiași tineri, cintau de
astă dată primul cîntec al unui nou pro-
gram intitulat: „La noi în gospodărie”.
Cintau voioși, cu mult elan, cucerind din
nou aplauzele spectatorilor:

*„Noi sîntem brigada și-am venit
Astăzi plini de voie bună
Mulle avem iar de povestit
Despre tot ce-i în comună
Despre harnicii colectivisti
Să se știe în tot raionul
C-au muncit cu spor
Să cîntăm în cinstea lor”*

Între cele două spectacole trecuseră doar
cîteva săptămîni, poate ceva mai mult de
o lună. Dar cită muncă au cerut aceste
săptămîni. Cită pasiune și dăruire din par-
tea colectivului de creație, a instructorului
și a celor doisprezece interpreți! Căci la
Ceica de pe meleagurile Crișului munca
brigăzii e privită cu multă seriozitate și
simț de răspundere de către toți, de la au-
torii textelor pină la cel mai tînăr artist
care conlucrează la activitatea acestei for-

O repetiție a brigăzii artistice de agitație a căminului cultural din Cițcău, raionul Dej.

mații de agitație artistică. Cum privesc ei
scena, misiunea lor, ne-o spun prin glasul
unei interprete în ultimul spectacol al bri-
găzii:

*„Dragi spectatori, lertare's un pic întîrziată
Dar sînt și eu ca omul puțin emoționat
Să te prezinți pe scenă, să ai și de vorbit
Spuneți și dumneavoastră, de-i lucru
de glumit”*

Brigada era încă în „turneu”, urca pe
scenele căminelor culturale din Bucium și
Incești, cumelea aplauze la Bors, Ciuhoi și
la Oradea cind învățătoarea Olga Sfirlea,
responsabila colectivului de creație, autoa-
rea textelor de brigadă începuse deja
munca de documentare pentru noul pro-
gram. În acele zile putea fi văzută intrind
deseori la organizația de partid din comu-
nă, poposind la sfatul popular sau la se-
diul gospodăriei colective. Stătea de vorbă
cu președintele sfatului și al gospodăriei,
cu secretarul comitetului U.T.M. din comu-
nă, cu brigadierii și colectivisti din toate
sectoarele gospodăriei. Se documenta,
strîngea date și filele dosarului ei albastru
se umpleau de un scris mărunț, înregistrind
cifre, realizări și fapte ale oamenilor, ce
urmas a fi prezentate în viitorul program.

O dată cu documentarea, atunci cind stă
de vorbă cu oamenii, Olga Sfirlea urmă-
rește de obicei și ecoul stîrnit de brigadă,
eficiența spectacolelor date. Cîteva adno-
tări pe marginea unor file, scrise de multe
ori în fugă, sînt mărturie în această pri-
vință. Spicuum din ele: „Colectivistul
M. D. criticat de noi, de brigadă, pentru
slaba participare la muncă, a realizat de
atunci 100 zile-muncă. E ceva. N-o să-l mai
criticăm acum. Ba dimpotrivă, dacă se
menține așa s-ar putea ca într-unul din
viitoarele programe chiar să-l lăudăm”.
Alta: „Am mers zilele trecute la Simbăta
din raionul Beiuș să dăm un spectacol. Cind
am urcat cu tinerii în căruță, conducătorul a
început să cinte cîntecul prin care l-a cri-
ticat brigada. Și, lucru interesant, cunoștea
bine și textul și melodia:

„Că doar un cocis are moara
Ce are o gură cam rea
Că dinții-i tot dor și de aceea
El trage mereu la măsă”*

Ni l-a cîntat tot timpul cale de cițiva
kilometri și zimbea. Ne-a spus că s-a cam
lăsat de băutură...”

Dar de la materialul documentar, de la
cifre și fapte brute pină la textul finit al
programului e încă o cale lungă. Pină ce
textul să fie predat învățătorului Victor
Sfirlea, instructorul brigăzii cu mențiunea
„bun pentru repetiții”, Olga Sfirlea a pe-
trecut multe seri gîndind asupra materia-
lului strîns, selectind datele și faptele cele
mai semnificative, cugetind care dintre ele
să fie transpuse în versuri sau cîntece, în
dialoguri sau monologuri, cind și unde să
folosească ghicitorile și proverbele, ca în-
treg programul să aibă o construcție adec-
vată și totodată variată. Apoi, problema
cîntecelor, a melodiilor, munca dusă împre-
ună cu profesorul Ion Neaga, dirijorul co-

rului. (Olga Sfirlea și-a întocmit un caiet
de cîntece, melodii din floclorul local cu-
lese de către profesorul Moise Hurgoș și
pe care le folosește mult în programe). Dar
discuțiile, consultările „oficiale” și în „fa-
milie” între autoarea textului și instructo-
rul brigăzii, între soții Olga și Victor Sfir-
lea, privind aspectul scenic, regia specta-
colului, alternarea variată a punctelor din
program! Cîte retușări și îmbunătățiri, eli-
minări sau adăugiri pină la textul definitiv.
Și toate acestea se fac într-un timp destul
de scurt deoarece eficiența brigăzii depinde
în bună măsură de promptitudine, de ope-
rativitate.

Victor Sfirlea (învățător cu o vechime de
peste 24 de ani în învățămînt și 5 ani ve-
chime ca instructor al brigăzii) are obi-
ceiul să facă însemnări și aprecieri despre
desfășurarea repetițiilor, despre munca cu
interpreții, să noteze tot ceea ce i se pare
mai semnificativ în comportarea și atitudi-
nea lor. Aceste însemnări spun multe des-
pre atmosfera de lucru, despre pasiunea ti-
nerilor. Ele oglindesc totodată munca acest-
tul om inimos atit ca instructor cit și ca
educator al tinerilor din brigadă. Iată doar
cîteva:

● „Timpul care ne-a rămas pină la
spectacol e destul de scurt. Am propus
tinerilor din brigadă să repetăm mai
des. Au înțeles această necesitate. Unii
au fost de părere, dacă e nevoie, să re-
petăm chiar seară de seară, că ei vor
veni. Pină la urmă am convenit ca în
loc de două ori să repetăm de patru ori
pe săptămîna.

● M-am gîndit ca unul din cîntecel
noului program să-l repartizez tinerii
Maria Cuc. Brigada a fost de părere că
'Ana Demian e mai nimerită ca tempe-
rament pentru acest cîntec. Le-am dat
dreptate. Maria Cuc nu s-a supărat de
loc. Cind am stat de vorbă cu ea mi-a
spus: „Întii și întii să avem în vedere
reușita spectacolului, tovarășe învăță-
tor”.

● Ultimul program conține și un cîn-
tec care satirizează lenevia. El începe
astfel:

*„Mai este la noi în sat
Cine e? Cine e?
Un om tare așezat
Cine e? Cine e...?”*

La început repartizasem acest cîntec
să-l învețe Florica Demian, o tînără de
18 ani. S-a bucurat mult, că tare îi place
să cinte solo pe scenă. Dar tot ea a
venit cu ideea că ar fi mai bine s-o cin-
te împreună cu brigada. Adică brigada
să întrebe, iar ea numai să răspundă.

*

În prima etapă a celui de-al VII-lea Con-
curs al formațiilor artistice, brigada din
Ceica s-a situat pe locul III pe regiune. O
binemeritată răsplată a unei munci desfă-
șurate în permanență cu pasiune de către
toți membrii brigăzii.

*) conductor, vizittu.

VIATA IN MARILE SI OCEANELE LUMII

Din cele mai vechi timpuri omul a fost uimit și copleșit de imensitatea mărilor și oceanelor. Aceasta nu l-a împiedicat însă să caute a deslăși tainele lor, să dea răspunsuri la întrebările: care este adâncimea mărilor și oceanelor? Există oare viață în ele? Cum trăiesc aici diferite viețuitoare?

Multă vreme adâncimea cea mai mare a apelor oceanului nu a putut fi măsurată. În timpul primului război mondial a apărut însă un instrument nou: ecolotul, care a produs o adevărată revoluție în oceanografie. El se bazează pe principiul de reflectare a unei sonore (cu un vibrator sint emise semnale sonore scurte. Unda sonoră se reflectă pe fundul oceanului, revenind ca un ecou. Cunoșcând viteza de propagare a sunetului în apă precum și timpul parcurs de undă, se află adâncimea). Cu timpul, ecolotul a fost perfecționat, atașându-i-se un aparat de înregistrare automată care notează neîntrerupt adâncimile.

Cu ajutorul ecolotului au fost descoperite pe fundul oceanului lanțuri de munți, vulcani, platouri, depresiuni ce nu-și găsesc egalul pe pământ.

Omul a căutat să pătrundă el însuși în tainele adâncurilor. Au fost inventate și perfecționate costumele individuale de scufundare. Au fost create aparate care permiteau pătrunderea în cele mai înguste și mai adânci crăpături ale fundului oceanului și înregistrarea diverselor date de temperatură, presiune, luminozitate etc.

Începând din anul 1934 când Beard, scufundându-se cu o batisferă, a atins adâncimea de 923 metri, omul a reușit să pătrundă din ce în ce mai în adânc, înarmat cu diferite aparate de protecție.

Scufundările repetate ale lui Barton (1949), Hout (1953), Piccard (1953) au dus la cucerirea adâncimilor, ajungând la 4050 m. Dar noile metode au permis

meduze, ca mici umbrelute gelatinose și transparente, viu colorate.

Pătrunzând spre adânc viețuitoarele se schimbă. Aici domină împărăția peștilor răpitori. În întunericul adâncurilor se pot observa aici, colo mici stele strălucitoare sau linii luminoase care se mișcă cu repeziciune. Sint organele luminoase ale peștilor, instalate pe cap sau de-a lungul corpului. Printre stincile ascuțite de la mii de metri adâncime înoată fie pești complet orbi, fie pești cu ochii enormi, luminoși. Cînd apare vreun mare răpitor, peștii își sting luminițele ascunzîndu-se în întunericul stincilor. Uneori liniștea adâncurilor este tulburată de lupta dintre calmari (caracatiță) și cașaloți (balenă). Cașalotul caută să prindă calmarul cu fălcile sale puternice, iar calmarul își incolăcește în jurul adversarului tentaculele sale ținîndu-l sub apă mai mult decît poate acesta rezista, cu rezerva lui de aer.

Nici cele mai mari adâncuri ale oceanului nu sint lipsite de viață cum se credea într-o vreme.

Cercetările făcute de navele „Viteză” și „Galatea” au arătat că există viață chiar și acolo. Nici lipsa luminii, nici presiunea enormă de mii de atmosfere nu împiedică dezvoltarea vieții. Dar deocamdată viața la asemenea adâncimi este puțin studiată. Sint cunoscute numai cîteva zeci de specii de pești abisali și cîteva zeci de specii de alte organisme care trăiesc în zonele de fund ale oceanului.

Printre animalele marine există unele de o formă ciudată care pot trăi la diferite adâncimi, suportînd orice presiune. Astfel, este rîma de mare. În general însă, animalele abisale (de la mari adâncimi) au anumite adaptări care le permit să trăiască numai la o mare adâncime unde presiunea ajunge la mii de kg., dar care fac imposibilă viața în straturile superioare ale oceanului.

Ciudățenia lor constă în faptul că sint singurele organisme care deși au un ciclu lung de viață, sint lipsite de tub digestiv. Ele digeră hrana în exteriorul corpului, între niște tentacule (un fel de brațe).

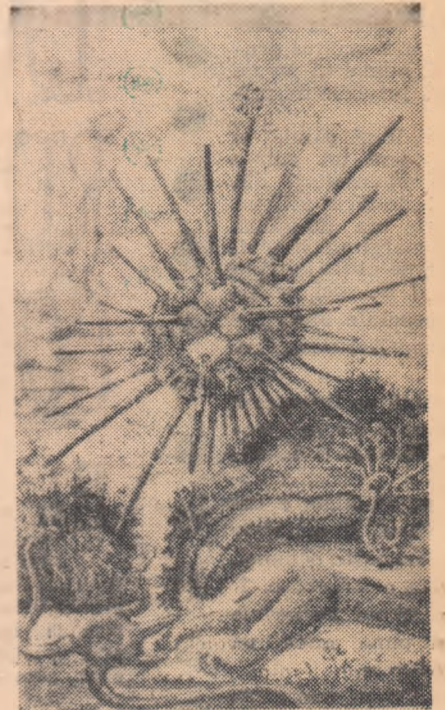
Atolii

O faună deosebit de interesantă o prezintă atolii de corali. Atolii sint insule mici inelare avînd în mijloc o lagună de apă, puțin adîncă, care comunică cu marea printr-un canal îngust. Atolii și recifele de corali sint construiți de niște mici animale vii, polipii coralieri, ale căror schelete calcaroase rămîn și după moartea polipilor. În apa lagunelor înoată pești de culori vii ce se identifică perfect cu coloritul galben, roșu, portocaliu, violet sau verde al peisajului submarin coralier; confundîndu-se cu mediul înconjurător, peștii sint apărați de dușmani; în felul acesta ei își găsesc ușor o hrană bogată. Tot printre corali își duc viața numeroase moluște, crini de mare, arici de mare, castraveți de mare și alte organisme ce stau pe fund sau înoată. De remarcate sint tridacnele gigantice, cunoscute sub denumirea de „caldărușe”. Valvele acestor moluște ajung pînă la 1,5 m lungime, iar grosimea lor atinge 75 mm. Tridacnele prezintă un pericol serios pentru înotători și scufundători. Este suficient ca omul să atingă corpul tridacnei pentru ca scoica să se închidă, prinzînd mîna sau piciorul înnotătorilor ca într-un clește. Un alt dușman al omului este cubomeduza complet străvezie. Atingerea tentaculelor cupmeduzelor provoacă o durere ascuțită, paralizază corpul, producînd chiar moartea omului.

Bogății incalculabile

In adâncurile mărilor și oceanelor sint ascunse rezerve imense de pește, de moluște și de alge bune de mîncat precum și numeroase substanțe chimice. Fundul oceanului conține zăcăminte minerale, iar uriașa energie termică și energia mișcării continue a apelor oceanului pot fi transformate în energie electrică.

Omul a pus stăpînire pe multe din aceste bogății. Astfel, numai în 1957, s-au extras din oceanele lumii peste

Diferite tipuri de alge marine

29 000 000 tone produse alimentare, din care circa 26 000 000 tone pește, peste 2 000 000 tone moluște și 870 000 tone raci și alte organisme comestibile. La acestea se mai adaugă și peste 510 000 tone alge comestibile (bune de mîncat) folosite ca nutreț pentru vite, precum și ca izvor de albumină pentru fabricarea unor produse alimentare necesare omului. În China, Japonia, Franța, S.U.A. și în alte țări se fac chiar plantații submarine de alge.

În afara acestor bogății, din apa oceanului se mai extrag sarea de bucătărie, magneziu, potasiu, bromul, sulfatul de sodiu și încă multe alte elemente care sint foarte importante pentru industrie. Extrakția din apa de mare necesită însă prea multe cheltuieli încît deocamdată nu este prea rentabilă.

Rezerve incomensurabile de energie sint ascunse în apele oceanului. Pînă în prezent s-au aplicat cu succes proiecte de folosire a două energii: energia produsă de flux și reflux și energia ascunsă în diferența de temperatură dintre stratul de apă superior, încălzit și stratul de apă mai rece de la adîncime.

Multe taine mai păstrează încă mările și oceanele. Dar datorită eforturilor comune ale oamenilor de știință de pe întreg globul, vîlul necunoscutului dispare treptat și va veni vremea cînd omul, înarmat cu tehnica modernă, va putea folosi toate rezervele pe care le ascund astăzi mările și oceanele.

FLORIANA NICULESCU
Institutul de biologie „Traian Săvulescu” al Academiei R.P.R.

Din fauna și flora mărilor și oceanelor

extragerea de probe de la 7130 m și mai apoi la 11 000 m.

Aspectul viețuitoarelor care populează mările și oceanele variază în funcție de adâncime, temperatură, luminozitate, chimism etc.

Lumini și altele...

In zona de lingă țărni, la mică adâncime, există o lume foarte febrilă de plante și animale. Printre tufișurile de alge trăiesc numeroși pești, iar printre crăpături își pîdesc pradă caracatițele. Peștii care populează această zonă prezintă pe corp dungii întunecate și altele deschise la culoare, ceea ce face să nu fie observați de dușmani printre tufișurile de alge. Pe fundul acestei zone plutesc

Fosile vii

Cercetările recente efectuate asupra viețuitoarelor din adâncuri au dus la descoperirea unor organisme care fuseseră cunoscute numai ca fosile. Astfel, în al 4-lea deceniu al secolului nostru, s-a pescuit pe coasta atlantică a Africii un pește necunoscut de 2 m de culoare albastră, cu solzi neobișnuiți. Savanții l-au numit Latymeria și au stabilit că este vorba de o fosilă vie ale cărei rude au trăit în urmă cu șaiszeci de milioane de ani.

Biologul sovietic A. V. Ivanov a descris niște organisme ciudate — pogonoforele — care trăiesc, în marea lor majoritate pe fundul oceanului.

ȘTIATI CĂ...

- Apa ocupă cea mai mare parte a pămîntului? Volumul total al apelor din oceane este de 1 370 milioane km³, în timp ce volumul uscatului care se ridică deasupra nivelului mării este de 10 ori mai mic, ajungînd aproximativ la 130 milioane km³.
- Ciomolungma (Everestul) se ridică la 8 882 m deasupra nivelului mării, iar adâncimea cea mai mare a oceanului ajunge la 11 000 de metri?
- Cu toate că este cel mai „mic” (75 milioane km pătrați), pe teritoriul ocupat de Oceanul Indian ar încăpea cele mai mari uscaturi ale globului: Asia și Africa?
- Datorită mijloacelor mari perfecționate de pescuit, anual se pescuiesc miliarde de kilograme de pește? Dacă în 1950 în lume s-au pescuit 100 000 000 kintale pește, în 1962, adică după 12 ani, cantitatea de pește prins a fost de 220 000 000 kintale, adică 22 miliarde kg.
- Din calculele făcute rezultă că în apa oceanelor se află peste 10 miliarde tone aur, iar rezervele de argint se ridică la aproximativ 200 miliarde kg? În afară de aceste metale prețioase se mai găsesc cantități uriașe de metale ca: zinc, plumb, aluminiu și altele, precum și uriașe depozite de sare.

● Guvernul sovietic a prezentat spre examinare guvernelor tuturor statelor propunerea de a se încheia un acord (sau tratat internațional) privind renunțarea statelor la folosirea forței pentru rezolvarea litigiilor teritoriale și a problemelor de frontieră.

Această propunere este cuprinsă într-un mesaj a lui N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., în care se declară că „în prezent s-a creat o situație când se poate pune și rezolva în mod practic sarcina excluderii din viața internațională a folosirii forței în litigiile teritoriale dintre state”.

● Ansamblul „Perinița” al Sfatului popular al Capitalei, încheindu-și turneul în R. P. Chineză, a plecat spre R. D. Vietnam. Ansamblul românesc care a susținut 10 spectacole în R. P. Chineză s-a bucurat de un frumos succes. La cele 10 spectacole au asistat peste 15 000 de spectatori, iar presa a scris articole elogioase despre măiestria artiștilor români. Ziarul „Jenminjibao” de pildă, a publicat un articol în care apreciază dansurile pline de veselie, căldură și frumusețe prezentate de ansamblu, subliniind că soliștii vocali și instrumentiști au fost excelenți.

● Președintele Ciprului, Makarios, a acceptat propunerea ca un observator al O.N.U. să vină în Cipru pentru a studia la fața locului situația care s-a creat în această țară. După cum se știe, în ultima vreme aici domnește o situație incordată ca urmare a unor ciocniri ce au avut loc între populația de origine greacă și cea turcă. La 15 ianuarie se va deschide la Londra Conferința în problema Ciprului.

● Sindicatul muncitorilor agricoli din Kenya, care numără peste 300 000 de membri, a cerut naționalizarea marilor plantații de ceai, cafea, sisal și trestie de zahăr.

Kenya a fost colonie și protectorat britanic din 1886 până la sfârșitul anului 1963. O dată cu cotoșirea acestei țări de către Anglia, țărâni africani au fost alungați în masă de pe pământurile pe care le cultivau și strămutați cu forța în ținuturi secetoase, iar pământurile lor s-au împărțit colonialiștilor albi. O asemenea politică tâlhărească a dus la ruinarea țărănilor. Un fermier european din Kenya posedă în medie 200 ha de pământ fertil, în timp ce un african stăpânește, în medie mai puțin de un hectar, în regiunile secetoase.

● Junta militară din Honduras continuă acțiunile represive în scopul înăbușării mișcării democratice din țară. În închisori au fost asasinați câțiva lideri sindicali, iar un activist sindical a fost împușcat pe străzile capitalei Hondurasului — Tegucigalpa — de către un asasin recrutat de elementele reacționare. Numeroși conducători ai mișcării țărănești au fost închiși sau exilați.

Cițiva cunoscuți reprezentanți ai vieții publice din Honduras au declarat greva foamei, în semn de protest împotriva abuzului autorităților.

● Ministrul franchist al informațiilor, Fraga Iribarne, care a încercat să țină o conferință la universitatea din Sevilla (Spania), a fost huiduit de către studenți.

● În legătură cu sosirea din S.U.A. a unor noi cantități de focuri nucleare în provincia Ontario unde sînt amplasate escadrile de avioane — fusée canadiene, la Toronto a avut loc un mare marș de protest organizat de grupul de luptători pentru interzicerea armei nucleare. Într-o broșură difuzată de participanții la marș se subliniază că cea mai sigură apărare a Canadei o constituie consolidarea păcii.

Cu același prilej Congresul pentru apărarea păcii din Canada a dat publicității o rezoluție în care cere guvernului să declare țara zonă liberă de arma nucleară. „Acest fapt, se subliniază în rezoluție, ar pune capăt zborurilor avioanelor cu bombe nucleare la bord, ar contribui la întărirea apărării și securității noastre. O astfel de declarație ar constitui un act de independență care ar sporii prestigiul țării noastre în Organizația Națiunilor Unite”.

HAO MINH S-A ÎNTORS ACASĂ

Cînd Hao Minh, fiul unui țaran din satul sud-vietnamez Truong Mit a plecat la armată, totul i se părea bun și la locul său.

Avea să cunoască orașele mari, să poarte o uniformă frumoasă și arme. Nu i-a mers rău în armată. Știa că te, era supus și disciplinat, sănătos și îndemnat. Într-o zi a fost trimis cu unitatea ca să împrăștie o demonstrație a șomerilor care cereau de lucru. Ofițerul le spusese că oamenii aceștia s-au ridicat împotriva stăpînirii. Lui Hao Minh nu prea i-a venit la socoteală să izbească cu patul armei în oamenii aceia fără arme... Dar ordinul era ordin.

Apoi, după vreo șase luni a fost trimis la vreo sută de kilometri la sud de capitală, unde izbucnise o răzmeriță a țărănilor. Cel puțin așa li se spusese de către ofițeri. Ca să-i pună pe țărani la adăpost împotriva atacurilor celor din „Viet Cong” — (nume dat de autorități partizanilor) guvernul hotărîse să se construiască câteva „sate strategice”, dar oamenii se împotriveau acestui ordin.

Hao Minh s-a trezit pus în fața unor lucruri pe care nu le putea înțelege. Satul strategic nu era un sat întărit, ci un lagăr de colibe unde oamenii trăiau înghesuți în spatele sirmelor ghimpate și zăplazurilor înalte din bambus, sub bătaia mitralierelor ce pîneau din două înalte foisoare de pază. Oamenii erau scoși la muncă între baionete și conduși seara înapoi în țărcurile lor. Soldații trăiau pe spinarea satului. Păsările și animalele au fost în curînd terminate. Cine îndrăznea să se plîngă era bătut și închis în carceră. Într-una din zile, o fată din sat a fost găsită împușcată la o margine de pădure. Seara, oamenii au fost anunțați de comandant că fata a fost împușcată fiindcă a încercat să fugă la partizani. Dar în noaptea aceea, fiind de serviciu la popota ofițerilor, Hao Minh a putut afla din glumele ofițerilor beți că fata fusese batjocorită de ei și im-

În „satele strategice” locuitorii trăiesc sub o continuă teroare polițienească.

puscată „ca să nu trîncănească”.

Peste puțină vreme, în urma unei revolte a oamenilor ce nu mai puteau răbda mizeria și teroarea „satului strategic” a fost ras de pe suprafața pămîntului. Mai mult de jumătate din locuitorii au fost uciși de focul mitralierelor, restul țirîți cu sîla în alt sat, la vreo două sute de kilometri.

Hao Minh s-a întors cu unitatea sa în capitală, la Saigon. Aici a găsit o scrisoare în care tatăl său îi explica foarte liniștit că și satul lor urmează să devină în curînd un „sat strategic”. Bătrînul scria: „E adevărat că nu știu prea bine ce înseamnă asta, dar mi s-a spus că este spre binele nostru. Poate că tu care trăiești la oraș știi mai bine despre ce este vorba...”

Da! Hao Minh știa despre

ce este vorba. A dezertat încă din prima noapte împreună cu un alt ostaș și a izbutit după două săptămîni să ajungă acasă.

Cînd în satul Truong Mit au sosit trupele guvernului de la Saigon, ca să facă și aici un așa-zis „sat strategic” n-au mai găsit pe nimeni. Nici măcar casele cărora sătenii le-au dat foc înainte de a pleca să se ascundă în munți, printre oameni liberi. Doar primarul rămăsese în sat, spînzurat prin judecata obștei de un tamarin înalt din fața ruinelor fostei primării.

Hao Minh știe azi ce înseamnă „politica”. E unul din bunii comandanți ai unităților de partizani.

A. T. RĂZVAN

ÎNTR-UN SAT SPANIOL

Iarna a prins să geruiască și pe pămîntul Spaniei. Știri ale agențiilor de presă anunță că în peninsula Iberică bat puternice vînturi aducătoare de îngheț. Oamenii suportă greu temperaturile scăzute cu care nu sînt obișnuiți. Chiar ziarul oficios madrilen „Ya” scrie că satele „au intrat în această iarnă mai nepregătite ca oricînd”. Visciolele hălăduiesc fără opreliște în așezările înghețate, căci în această țară, unde 1 500 000 de familii țărănești sînt literalmente muritoare de foame, iar 4 000 de moșieri stăpînesc de trei ori atîta pămînt cit 1 102 546 gospodării țărănești, sărăcia maselor este lucie. În Spania lemnul se plătește cu aur și carbunele costă așa de scump încît bugetele mizere ale oamenilor săraci nici nu îndrăznesc să prevadă combustibil la capitolul: „pregătiri de iarnă”.

Situația care domină acum în satele spaniole este grăitor relevată călătorului care poposește în așezarea Sanjurjo, la 70 kilometri sud de Madrid. Acolo locuiesc peste o mie cinci sute de oameni împărțiți în circa 600 de gospodării. Peticui de ogor aflat în stăpînirea fiecăruia nu depășește 200 de metri de pămînt pietros. La frunțile așezării, unde începe pămîntul cu adevărat roditor, se află parcelele primarului, jandarmilor, notarului, percepturului, ele învecinîndu-se cu întinsa moșie a generalului Don Demetrio Carcellar Segura, prieten de casă al dictatorului Franco.

Acum, de exemplu, la Sanjurjo domnește o atmosferă apăsătoare. În satul acesta unde mortalitatea infantilă întrece cu 30—40 de procente natalitatea, unde nu există nici apă dispensar, nici apă curgătoare și nici lumină electrică, unde există doar

o școală de două clase și... 70 de jandarmi, gata oricînd să dea fuga la chemarea generalului, iarna i-a prins pe țărani cu cămările goale și cu sobele reci. În vară au trebuit să munească 37 de zile pe moșia lui Segura, pentru a-și plăti datoriile înscrise în catastifele vîtafilor, ei ne mai putînd să lucreze altundeva ca să cîștige ceva în plus pentru vreme rea. Din ogoarele lor sărace n-au scos mai nimic datorită vremii secetoase, așa că foamea bîntuie ca la ea acasă la Sanjurjo. În bordeiele țărănilor, unde arar găsești mai mult de două străchini de lut ars, în aceste zile oamenii nu fac decît să-și plîngă amarul. Ei își amintesc cu durere de cei 60 bărbați din sat care zac încă în temnițele franchiste pentru „vina” de a fi luptat acum 26 de ani în rîndurile apărătorilor Republicii.

Ziarul francez „Le Monde”, de unde am extras relatările de mai sus, scrie că țărani din Sanjurjo fug spre Madrid sperînd să găsească de lucru. Dintre primii 30 plecați în pribegie, 9 s-au întors degerați pe drumurile viscolite, iar ceilalți au nimerit în becurile poliției din Madrid fiind acuzați de vagabondaj. „În întreaga Spanie — scrie „Le Monde” — țărani se zbat în lipsuri și sărăcie, speranța într-o viață mai bună fiind secătuită de girbaciul asupririi și exploatării. Este o rușine pentru Europa secolului XX. menținerea unor stări de lucruri ca cele din Spania unde oamenii, dornici de muncă, pier de foame într-o țară bogată”.

P. TĂTARU

DE PE TUȘĂ ADUNATE

PATINOAR ÎN BĂRĂGAN

Jegălia e-o comună
Pe la noi prin Bărăgan
Unde crește griu bălan
Aromind a piine bună.

Poate-n nu știu ce văleat,
Rătăcind pe- aici odată,
Făt-Frumos a aruncat
O oglindă fermecată

Și oglinda-ntr-un minut,
Cum se-ntimplă în poveste,
Intr-un lac s-a prefăcut
Clar ca zorii în ferestre.

An de an a moțait
Sub arșițe nemiloase
Ori de ger a-ncremenit
Sub troiene și vintoase...

Rar, vreun plod al nu știu cui
In cojoc de oi țurcane
Se dădea pe gheața lui
Cu patine de ciolane.

Și din nou se-acopereau
Direle subțiri și strimbe
Cînd din cer se scuturau
Ale nourilor trimbe.

Dar de-o vreme, tot mai des,
Țincii toți din Jegălia,
Cum se-așterne alba, ies
Și își strigă bucuria

Legănindu-se ușor
Pe patine-adevărate
De se-aude risul lor
Pînă peste șapte sate.

Dintre dinșii, mari și mici,
Fără să se iște sfada,
Fac, pe grupe, de servicii
Ca să curețe zăpada

Ba chiar vezi cum, uneori,
Toți sătenii (se-nțelege ?)
Stau „pe tușă” spectatori
Fîndcă e concurs în lege.

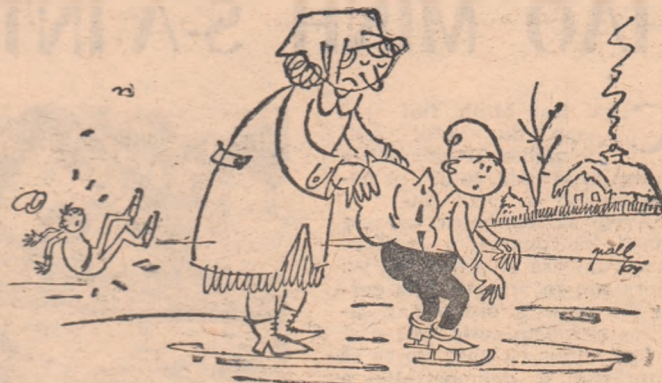
De aceea, zice-se,
Că nimiți de ce se-ntimplă,
Cei de la U.C.F.S.
Și-au dus degetul la timp

Și-au gândit ce bine-ar fi
Dacă forul raional *)
Lacul ăsta l-ar numi
Patinoar oficial.

Că ideea-i foarte bună
Și „va prinde”-n Bărăgan,
Asta poate să v-o spună
Chiar și

FILIP STELIAN

* U.C.F.S. Fetești

Prima zi de patinaj

De ce stau așa infolosiți?! Doar e cald aici!
Cică partida asta o dispută în cadrul Spartachiadei
de iarnă!

Desene de T. PALI

PROCESE-VERBALE TIP COCARGEAUA

Am întocmit prezentul proces-verbal, azi 10 noiembrie 1963, cu prilejul prelucrării regulamentului Spartachiadei de iarnă. A fost de față întreg consiliul de conducere al Asociației sportive „Avîntul”-Cocargeaua. Toți tovarășii s-au înscris la cuvînt, luîndu-și angajamentul să contribuie la buna desfășurare a Spartachiadei în comuna noastră.

I. COVRIG, preș. Asoc. „Avîntul”

2

Azi 15 noiembrie 1963, continuînd pregătirile intense pentru organizarea Spartachiadei de iarnă în Cocargeaua, consiliul de conducere al Asociației sportive „Avîntul” a întocmit planul de muncă pe perioada 15 noiembrie 1963—25 ianuarie 1964. A fost de față și tovarășul Alexandru Ion, președintele U.C.F.S. raional Fetești, care, dîndu-ne câteva prețioase îndrumări, ne-a întrebât dacă nu credem că unele obiective pe care le-am prevăzut întrec puterile noastre. I-am răspuns categoric: „Nu, tovarășe președinte! Vrem ca la Spartachiada să fim primii pe raion! Nu uitați că avem în comună 2 profesori de educație fizică și 60 de purtători ai Insignei de polisportiv. Tovarășul președinte din Fetești n-a mai putut rosti decît atît: „Bine, să vă vedem la treabă...”

I. COVRIG, preș. Asoc. „Avîntul”

3

Se încheie prezentul proces-verbal, azi 5 decembrie 1963, cu prilejul comunicărilor făcute consiliului de către tovarășa profesoară de educație fizică Elena Niculcea, proaspăt întoarsă de la seminarul pedagogic al U.C.F.S. raional Fetești. Dînsa ne-a adus la cunoștință

că Spartachiada se desfășoară din plin în tot raionul. Concluzia noastră a fost însă că nimeni nu se pregătește atît de bine ca noi.

I. COVRIG, preș. Asoc. „Avîntul”

4

20 decembrie 1963. Pregătirile noastre merg de minune! Azi am ținut o ședință (consemnată de prezentul proces-verbal) cu tovarășul Tănase Crăciun, directorul căminului cultural din Cocargeaua, care ne-a confirmat că cele 8 șahuri, masa de ping-pong și echipamentul sportiv sînt în cea mai bună stare. Noi i-am cerut să facă toate pregătirile pentru a găzdui la cămin competițiile de șah și tenis de masă. „Dacă vorba de pregătiri, atunci lăsați pe mine”, ne-a asigurat el.

I. COVRIG, preș. Asoc. „Avîntul”

5

28 decembrie 1963... O dată cu sfîrșitul anului, s-a sfîrșit, din prea multă scriptologie, și registrul de procese-verbale! Numai pregătirile nu s-au sfîrșit: azi ne-a criticat zădrăvăn tovarășul președinte al U.C.F.S. raional Fetești, care a căzut în control ca un trăznet! De ce ne-a criticat? Greu de crezut: pentru că n-am întocmit cum trebuie procesele-verbale! Ca să ne lămurim, ne-a dat și un model: procesul-verbal încheiat de Asociația sportivă „Avîntul”-Șocariu. E scurt și cuprinzător. Sună așa: „În cadrul Spartachiadei de iarnă, am organizat întreceri de șah, țintă, tenis de masă, săniuțe și gimnastică.”

E curios ce puțină hirtie îți trebuie cînd ai ce spune!

I. COVRIG, preș. Asoc. „Avîntul”

Pt. conf. NICOLAE CULCEA

Lăudărosul

„Dac-o să cutreieri satul
Și de-a lungul și de-a latul
Nu găsești ca mine unul
Chiar de-ar fi să dai cu tunul.
Trîntă, schi ori patinaj,
Unde-ți trebuie curaj
Eu le țin, cum să-ți explic,
Doar în degetul cel mic.
Cît privește alte sporturi
Care nu cer mari eforturi
Tir sau ping-pong, păi e clar
Că le am în... buzunar!”
Cam așa vorbea Vasile
Mai acum cîteva zile
Și-a trecut din gură-n gură
Lauda-i fără măsură
C-astăzi la Spartachiadă
Toți veniri ca să-l vadă!
Dar la schi
Să mi te ții!
Nu făcu Vasile-un pas
Și deodată, hop în nas...
El abia putu a spune:
— Nu sînt schiurile bune!
Iar la trîntă tot așa:
L-a dat Ghiță de saltea
Că se plinse rușinat:
— Ce vreți... am alunecat!...
Mai apoi la sanie
Altă pățaranie:
A zburat nițel cu ea
Pînă s-a trezit sub... nea!
Își tocise buzele
Tot cătîndu-și scuzele
Însă vezi, ce nenoroc,
Nu-i ținea de cald deloc!
Deci, luat bine-n răspăr,
S-a convins de-un adevăr:
Laudele de moment
Nu țin loc de-antrenament!

ION RUȘ

DIN CARNETUL ȘOFERULUI TILICĂ

Tovarășul director Zgrubea

Trecînd, înainte de revelion, cu autocamionul meu cu nr. ... (nu, mai bine nu vi-l mai spun, să nu vă feriți de el...) prin comuna Crovu, din raionul Drăgănești-Vlașca, am dat de un grup de tineri care stăteau în fața căminului cultural.

— De ce nu intrați înăuntru? I-am întregat eu.
— Am intra, cum am mai intra! Vrem doar să jucăm șah sau tenis de masă...
— Dar cine vă oprește?
— Ușa. E încuiată!
— Păi de ce nu-l chemați pe tovarășul director, s-o deschidă?

— Nu putem să-l chemăm...
— De ce? E plecat din sat?
— Așa! E înăuntru!...

N-am mai putut răbda și am bătut la ușă. N-a răspuns nimeni. Atunci am tras de o fereastră care s-a deschis binevoitoare.

— Tovarășe director!...
— Marți! — a răspuns un glas puternic dinăuntru, despre care tinerii mi-au spus că-i glasul directorului.

— Cum? — am întregat eu.
— Marți! s-a auzit din nou.
— Marți? Să aștepte tinerii pînă marți? Bine dar azi e abia vineri!...

Directorul s-a răstit:

— N-am zis marți, ci „marț”, așa se spune cînd lei la table două linii dintr-o dată. Și dă-te la o

parte din lumină, că nu mai văd zarul... (cei de față mi-au explicat că așa procedează directorul de multe ori: se închide cu cineva în sala căminului și joacă table).

— Pricep eu, i-am strigat directorului, dar nu înțeleg de ce nu deschideți căminul? Ce, sînteți în inventar?

Directorul Ion Zgrubea, căci așa îl cheamă, îmi suspendă „audiența” și mă rezezi cu autoritate:
— Nu ți-am spus că joc table? Nu-mi crea timp! morți. Șterge-o!

Dar nici eu nu m-am dat bătut:
— La „marțiul” dumitale am să-ți răspund cu „joia” mea! Să vedem care pe care...
Directorul veni intrigat la fereastră:

— Despre ce joie blîguiești acolo, șefule? La table nu există decît linie și „marț”...
I-am răspuns mulțumit:

— N-o fi la table, dar joi în calendar există... iar joia, apare „carnetul șoferului Tilică”, așa că așteaptă să vedem cine va fi făcut „marț” — și nu la table, ci la aprecierea cititorilor!...

TILICĂ

Pt. conf. NICOLAE TĂUTU

P.S. Am aflat de ce directorul Zgrubea nu-l lasă pe tineri să intre în cămin: e superstițios și cică chibiții-l aduc ghinion. În fața unei asemenea explicații, mă declar învins...

Conducerea Asociației sportive „SPICUL” din Căzănești-Slobozia, supărată că echipa de fotbal a retrogradat din campionatul regional, nu mai desfășoară nici o activitate!

„SPICUL”: — Și pe mine cui mă lăsați? Vreți să mă usuc?...
Desen de AL. CLENCIU